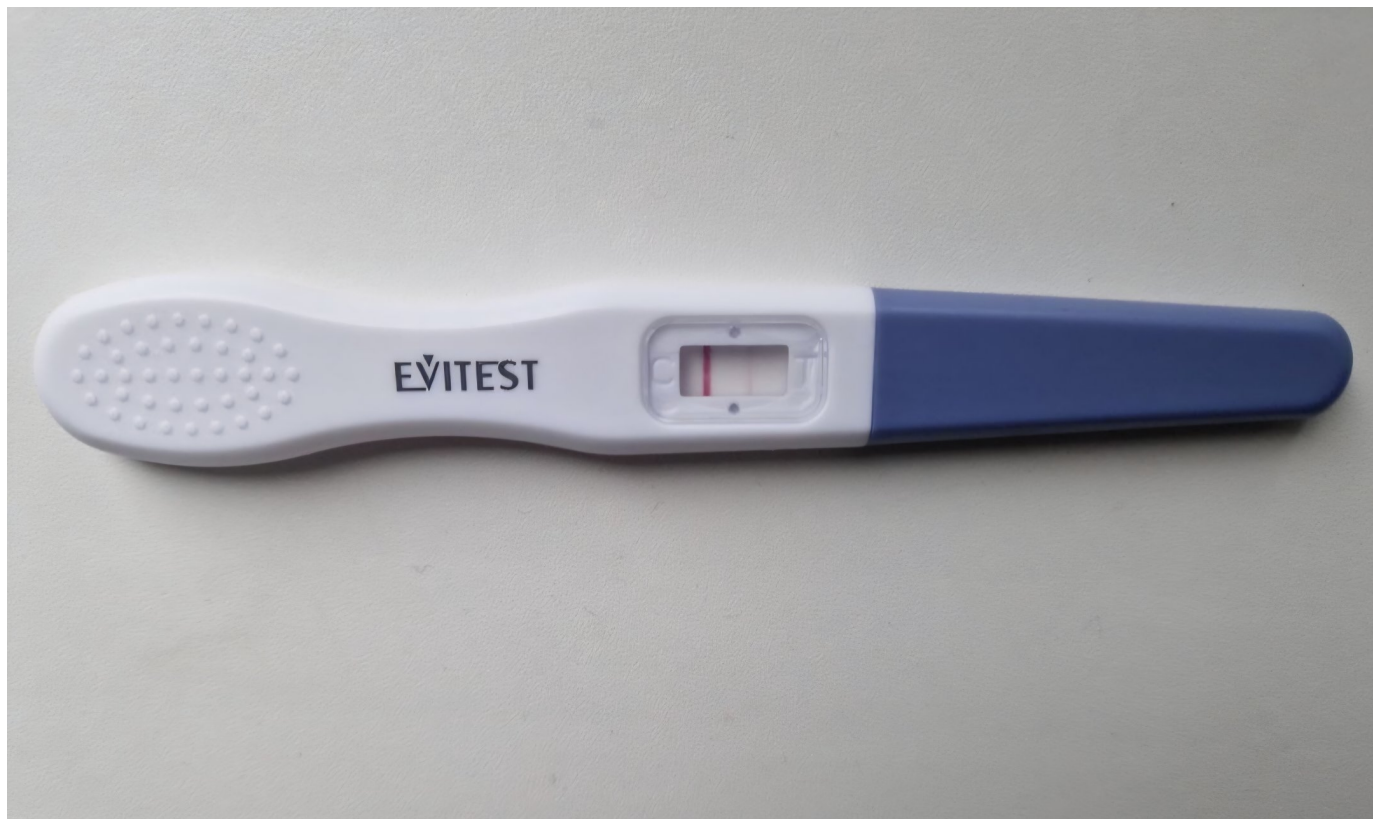

Втрачена вагітність

Жовтень — місяць обізнаності про перинатальні втрати — втрати вагітності.

Я втратила свою минулого року, мені було 39.

Ми з чоловіком проходили кілька років шляху ЕКЗ і, нарешті, пережили радість успішної вагітності.

29 жовтня 2025 ми отримали підтвердження, що вагітність настала, 10 грудня я бачила на УЗД як б'ється крихітне сердечко, а 30 грудня на скринінгу, на котрому ми мали дивитись на ніжки, ручки і вушка, дізнались натомість, що серцебиття немає вже кілька днів, ембріончик завмер. Це був приблизно 11-12 тиждень.

31 грудня я взяла лікарняний на роботі, і замість зустрічі з друзями на новий рік ми поїхали в пологовий на операцію.

Мені, можна сказати, пощастило, лікарка, котра робила операцію, і медсестра, котра працювала в ту зміну, були чуйними і людяними попри велике завантаження. І, звісно, чоловік мій дуже тримався і підтримував мене, хоча ми обидвоє почувалися так, ніби нам на голову вронили величезний важкий дзвін. ***Хотілося б, щоб чоловіки теж мали можливість поговорити про таке один з одним.***

Новину про замерлу вагітність неможливо було опрацювати. Я чула все ніби з-під води, але десь була думка, що тепер з цим треба щось робити, треба вирішувати цю задачу. Тому попросила лікаря написати на листочку, що саме мені робити. Мені написали: йти на операцію і відвезти на такі-то аналізи ембріончик після. Є в цьому окремий сум, відвозити свій власний ембріончик після ще кудись на аналіз.

Коли все скінчилось, мені дуже хотілось підтримки жінок з таким досвідом, але якось не напишеш же подругам, **"З новим роком! Ти випадково не втрачала вагітність? Раптом так, то давай поговоримо? Я от щойно відійшла від анестезії!"**

Тож я погуглила. Не знайшла обговорень українською і пішла в англomовний редіт, у гілку з величезною кількістю історій жінок і читала то все, і ридала 100 годин.

Пізніше поділилась втратою з двома подругами, і одна з них сказала, що мала теж досвід втрати раніше того ж року.

Далі мені трапилась історія про досвід втрати однієї пані українки, на котру підписана. І я подумала, знов-таки, що це прикрий досвід, про який нам однак все ж варто говорити, щоб знайти одна одну, щоб знати, що ми не самі на планеті в цьому.

І також, щоб наші близькі, котрим ми не байдужі, знали, що відбулося і могли підтримати нас. Як саме — це суто індивідуально, вірю, що з любов'ю, емпатією і готовністю почути завжди можна знайти спосіб підтримати.

Обіймаю кожну дівчинку, кожну жінку, котра пережила такий досвід. І зокрема, кожну, котра проходила чи проходить досвід ЕКЗ.

Ще поговоримо ☹

